

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 2 iunie 2007, ora 19.30

Ewald Frank

Duminica trecută la Zürich a fost cântată o cântare pentru prima dată. Este în legătură cu Cincizecimea. Și cred că ar fi bine să cântăm și astăzi toate cele cinci strofe. Am rugămintea să o cântăm în rugăciune și îi rog pe toți traducătorii să o traducă corespunzător în toate limbile. [....]

*„Botează-Ți cu Duhul Sfânt și cu foc copiii Tăi de aproape și de departe
Ca noi să-Ți slujim mai credincios în acest timp solemn
Nu dăruî numai daruri, ci și roade, prin Duhul care le lucrează-n noi,
Pentru ca fiecare să renunțe de bună voie la puterea și cunoștința firii.*

*Botează cu Duhul Sfânt pe toți copilașii lui Dumnezeu,
Sfințește-i ca ei să te poată lăuda tot timpul cu limbi noi;
Fă din ei, Doamne, profeți, pe care Duhul să-i poată folosi cum dorește
Ca ei să Îl slujească cu credincioșie și să rămână liniștiți în El.*

*Botează cu Duhul Sfânt pe cei bătrâni, care sunt deja trudiți și obosiți de alergare
Ca ei să nu răcească în dragoste; înviorează-i, Doamne,
Descoperă-Ți pe deplin taina ta, prin vise și vedenii
Ca Duhul Tău să lucreze în noi ceea ce ne-a promis gura Ta.*

*Botează cu Duhul și cu putere solii Tăi pe care i-ai trimis
Ca ei să-i elibereze pe cei morți spiritual de povara păcatului.
Fă cuvântul lor duh și ciocan care să pătrundă și să ducă la pocăință
Și care să ușureze suferința din lumea întreagă.*

*Botează cu Duhul Sfânt din nou pe aceia pe care i-ai botezat deja
Ca ei să fie dedicați Ție ca preoția Ta sfântă și ca o turmă sfințită.
Folosește Tu Înсуși darurile Duhului,
Tu să ne ai pe deplin, ca noi să putem fi plini de Duhul.”*

La aceasta spunem „amin”. E un cântec minunat și fiecare strofă are un conținut. Avem promisiunea deja în Vechiul Testament că Dumnezeu, în zilele din urmă, a vrut să reverse Duhul Lui peste orice făptură. Și avem confirmarea în Noul Testament că aceasta s-a întâmplat. În ultimul timp, o propoziție îmi este mereu în minte: Cuvântul lui Dumnezeu produce realități. Tot ce a pronunțat Dumnezeu, a avut loc. Tot ce a promis ajunge la împlinire. Să ne uităm la relatarea despre creație și să ne aducem în fața ochilor doar pentru un moment ce a înfăptuit Cuvântul lui Dumnezeu. Mai târziu ne vom întoarce la ce a amintit deja fratele Graf. Nu trebuie să mai fie nici un amestec, ci trebuie să aibă loc o despărțire sub călăuzirea Duhului Sfânt în Cuvântul lui Dumnezeu.

Și dacă vorbim încă o dată despre ce a subliniat fratele Branham de multe ori, cele două vor fi foarte aproape unul de celălalt: unul este Cuvântul original, iar celălalt este interpretarea. Nu trebuie să mergem departe - așa a fost chiar de la început. Așa s-a întâmplat în Grădina Eden. DOMNUL Dumnezeu a vorbit, iar Dușmanul a venit și a folosit în felul lui Cuvântul vorbit, iar răstălmăcirea a avut loc și, de asemenea, căderea. Nu răstălmăcirea, ci Cuvântul original al lui Dumnezeu să locuiască și să rămână în noi.

Pentru ca noi să mai vedem o dată puterea lui Dumnezeu, dați-mi voie să vă citesc din Geneza 1, doar câteva versete. Geneza 1.1: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric”. Ce situație fără speranță! „Și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor”. Și acum vine lucrul minunat: „Dumnezeu a zis: „să fie lumină!”. Și a fost lumină”. Cuvântul vorbit a devenit realitate în momentul următor. Dumnezeu a vorbit, și s-a făcut. A poruncit, și a luat ființă. „Peste fața adâncului de ape era întuneric... Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!”. Până în ziua de azi a rămas la fel. Ordinea divină a creației a rămas așa și ne arată în fiecare zi și în fiecare oră atotputernicia lui Dumnezeu. Și ne mai arată că fiecare cuvânt pe care l-a vorbit Dumnezeu, s-a revărsat în realitate, a devenit un fapt real. Trebuie doar să ne închipuim asta: o situație fără speranță, și DOMNUL Dumnezeu pronunță un cuvânt puternic, iar în momentul următor situația disperată a luat sfârșit. DOMNUL Dumnezeu a spus: „să fie lumină. Și a fost lumină”. Următorul

lucru: „*și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte*”.

Citesc puțin mai departe pentru a arăta puterea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, ca să înțelegem azi că Cuvântul lui Dumnezeu are în el atotputernicia lui Dumnezeu. Tot ce a spus Dumnezeu trebuie și va avea loc.

În v. 6 citim: „*și Dumnezeu a zis: „să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape. Și Dumnezeu a făcut întinderea și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost*”. Dumnezeu a vorbit și așa a fost. El a spus și s-a întâmplat. În v. 8: „*și Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua*”. Mă copleșește. Cuvântul lui Dumnezeu produce realități, nu se întoarce gol niciodată, ci împlinește scopul pentru care a fost trimis. Imaginați-vă pentru o clipă imensitatea universului și ce e legat de aceasta. Nimic nu exista. Dacă vorbim despre Evrei 11, Dumnezeu a creat din nimic întreaga lume, întregul univers, prin Cuvântul Lui puternic.

Frați și surori, în Dumnezeu și în Cuvântul Lui există încă această putere. Dumnezeu susține tot universul prin puterea Cuvântului Său. Apoi avem promisiunea că cerul și pământul vor trece, dar „*cuvintele Mele nu vor trece*”. Fie că e vorba despre Isaia 40.8, fie despre 1 Petru 1.23, Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac. Apoi, Petru evidențiază că „*acesta este Cuvântul care v-a fost vestit*”. Noi nu am predicat interpretări, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Noi credem din toată inima că Biserica trebuie să se întoarcă la început. Prin puterea lui Dumnezeu, ea va fi adusă înapoi, pentru că asta este promisiunea din Zaharia 4: „*nu se va face prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu*”.

Și dacă ne amintim azi de revărsarea Duhului Sfânt, lumea a celebrat Rusaliile duminică trecută, o sărbătoare națională. Dar Rusaliile sunt o trăire, o trăire a mântuirii de cea mai mare importanță. Biserica a fost răscumpărată pe crucea de la Golgota. DOMNUL nostru a mers jos în locuința morților și a înviat a treia zi, a biruit moartea și locuința morților. A biruit totul și a spus: „*Eu trăiesc și voi veți trăi*”. Apoi El a vorbit 40 de zile cu ucenicii Săi despre Împărăția lui Dumnezeu. Și au mai rămas zece zile până la revărsarea Duhului Sfânt, până la întemeierea Bisericii nou testamentare, care a fost umplută cu viața dumnezeiască.

Așa a început Biserica, cu revărsarea Duhului Sfânt, cu lucrarea supranaturală în mijlocul celor care au auzit Cuvântul pentru prima dată. Voi știți toți că Petru a ținut prima predică, și iată că, în conformitate cu Fapte 2.41, 3000 de persoane au trăit întoarcerea la Dumnezeu și au fost botezate. Am menționat frecvent în ultima vreme că nu a fost vorba despre puterea predicii, ci a fost lucrarea Duhului Sfânt. Duhul lui Dumnezeu a însoțit predica. Duhul lui Dumnezeu era la lucru în timpul predicii.

Și toți care credem din toată inima știm că Duhul lui Dumnezeu trebuie să facă totul: trebuie să ne convingă despre păcat. Nimeni nu va fi în stare să știe ce este păcatul, nimeni nu se poate pocăi dacă Duhul lui Dumnezeu nu îl convinge de păcat. Numai Duhul lui Dumnezeu conduce la pocăință și în tot adevărul. Așa vedem că DOMNUL nostru Și-a chemat slujitorii chiar de la început pentru a aduna secerișul. El, Semănătorul, a semănat sămânța bună. Noi, care am fost chemați să predicăm Cuvântul și să adunăm secerișul, trebuie să avem parte de ceea ce face Dumnezeu în Împărăția Lui.

Pentru aceasta vreau să citesc în principal două versete din Matei 9, pentru a arăta că prima dată DOMNUL a dat o trimitere generală, apoi în Matei 10 i-a trimis pe cei 12 apostoli. Apoi, în evanghelia după Luca i-a trimis pe cei 70; dar pe toți [i-a trimis] în legătură cu secerișul care trebuie adus în grânar. Citim din Matei 9.36: „*Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii. Rugați dar pe DOMNUL secerișului să scoată secerători la secerișul Lui*”. De fapt, noi am devenit lucrători împreună cu Dumnezeu, cum a scris Pavel corintenilor. Noi nu ne zidim propria împărăție, propria biserică, ci suntem o parte a Împărăției lui Dumnezeu, o parte a Bisericii lui Isus Hristos, acum la sfârșitul timpului de sfârșit.

Apoi, în Matei 10.1 citim: „*Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, și le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință din norod*”. Citim apoi de la v. 5: „*Aceștia sunt cei doisprezece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: „Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel*”. Așa a început. Dumnezeu a început cu Israelul și va încheia cu Israelul. Între acestea este timpul neamurilor.

Apoi avem făgăduința și, în legătură cu asta, ce e scris în Luca 10, sunt lucruri foarte importante pentru noi. Nu au fost chemați și trimiși doar 12, ci 70. Au fost trimiși cu aceeași însărcinare. Luca 10.1: „*După aceea, DOMNUL a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El*”. Foarte puternic! Acolo unde DOMNUL vrea să meargă, își trimite mesagerii ca să vestească mesajul Lui. Și El merge împreună cu ei. Repet: El își trimite mesagerii acolo unde vrea să meargă El. El i-a însoțit, iar recolta a fost adusă în hambar. Versetul 2: „*și le-a zis: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe DOMNUL secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui*”. Dumnezeu a avut mereu grijă ca trimișii Lui să predice Cuvântul Lui.

Și, frați și surori, în fiecare epocă, de fiecare dată când Dumnezeu a trimis un mesaj, au fost bărbați care au purtat Cuvântul. Și aici se vorbește despre cei pe care i-a chemat DOMNUL Însuși. Despre ei scrie în Luca 10.16: